

[Kjær Rasmussen.]

Jeg har et par bemærkninger til justitsministeren, thi jeg synes, at justitsministeren burde opholde sig ved det, sagen virkelig drejer sig om. Sagen drejer sig om vildledning af folketingsmedlemmer. Det er klart, som jeg allerede sagde det før, at vi har stillet utallige spørgsmål, vi har stillet forslag for om muligt at trænge til bunds i denne regeringserklæring, men hver eneste gang har vi fået det svar fra justitsministeren, at ifølge regeringserklæringen af 30. september 1968 blev der ikke længere foretaget politisk registrering af personer, der udfører lovlig politisk virksomhed. Det var den ene side af sagen.

Den anden side er, at ministeren har undladt at oplyse, at registreringspraksis i virkeligheden er uændret. Ministeren har undladt at oplyse, at alle ude på overdrevet stadig registreres, og ministeren har undladt at oplyse, at det er administrationen, altså politiets efterretningstjeneste, der afgør, om en politisk virksomhed er ulovlig.

Det er det, sagen i virkeligheden drejer sig om. Men i stedet vikler ministeren sig nu ind i noget, der vel skal forestille at være bortforklaringer. Han finder sig ikke skyldig, fordi man ikke registrerer på grundlag af lovlig politisk virksomhed, som ministeren sagde. Ja men jeg vil da gerne ligesom en enkelt tidligere ordfører spørge ministeren: hvem er det egentlig, der skal afgøre, hvad der er lovlig, og hvad der er ulovlig politisk virksomhed her i landet?

Så længe man blot foretog registreringer uden at hævde, at de var baseret på en sondring mellem lovlig og ulovlig politisk virksomhed, var der i og for sig ikke noget grundlovsproblem, men da man indfører sondringen med regeringserklæringen fra 1968, opstår problemet, om det ikke lige præcis er domstolene, som skal afgøre, hvad der er lovlig, og hvad der er ulovlig politisk virksomhed. Der er et par af straffelovseksperterne, som i al fald antager, at det dog naturligt må være domstolene, som afgør, hvad der er lovlig og ulovlig politisk virksomhed, og bestemt ikke administrationen, således som det jo foregår, idet politiets efterretningstjeneste for nærværende sidder og afgør disse ting.

Ministeren nævner vort dagsordensforslag af 20. november 1969. Jeg vil lige sige

her, at vort dagsordensforslag jo ikke havde ministeransvarlighedsloven med inde i billedet. Vi havde ikke bevisførelsen i orden dengang, det har vi nu, og det er det, der har resulteret i dette forslag til rigsretsanklage mod justitsministeren. Det er dog en væsentlig forskel.

Jeg ved ikke, om jeg lige kan nå også at svare hr. Kjeld Olesen, som siger, at forslaget så sandelig hviler på et for tyndt juridisk grundlag. Hr. Kjeld Olesens egne udtalelser om, at registrering ikke længere finder sted, viser jo netop, at hr. Kjeld Olesen er blevet vildledt af justitsministerens udtalelser, og hr. Kjeld Olesen erkender da også til allersidst i sit indlæg, at denne registrering fortsat foretages.

Hr. Poul Schlüter siger, at et sådant forslag er så seriøst, at det nok burde kunne påkalde en hel del interesse fra tingets medlemmer. Nu er der lige det at sige til hr. Poul Schlüter, at han kan dog ikke antage, at folk er så naive, at de tror på den, for der er jo intet lettere end at sige til folk i en given situation: nu kunne I måske holde jer lidt ude i korridorerne, så ser det ud, som om interessen for denne sag ikke er så stor. For øvrigt plejer man jo at henvise til, at der er masser af udvalgs møder. Jeg synes altså, hr. Poul Schlüters argumentation imod vort forslag er temmelig tynd.

Venstres ordfører hr. Ib Thyregod siger, at VS nu er splittet, og læg lige mærke til, at det også skal være en argumentation imod vort forslag. Må jeg ikke lige sige, at hr. Ib Thyregod kan da ikke bebrejde partiet venstresocialisterne, at et par medlemmer sprang fra gruppen, og endnu mindre kan hr. Ib Thyregod da bebrejde os, at et enkelt tidligere medlem nu har følt sig foranlediget — og kaldet måske — til at tilslutte sig en fjerde gruppe og repræsentere den her i folketinget.

Jeg har bemærket, at de radikale ikke længere er slet så forargede over den politiske registrering. Jeg mindes hr. Svend Haugaards indignation, når han stillede sine kartotekspørgsmål heroppefra i midten af 1960'erne. Denne indignation er nu totalt borte — nå ja, det skyldes vel hr. Svend Haugaards nye selskab. Hr. Svend Haugaard synes at mene, at vi driver spot med en vigtig mulighed, altså rigsretsmuligheden. Hr. Svend Haugaard taler endvidere,